

Uredništvo in upravnništvo Ptuj, Panonska ulica 5.
Rokopisi se ne vračajo.
Letna predplačnina znaša Din 28—. Ček. račun 16.089

PTUJ, dne 2. aprila 1932

Cena oglasov: Po ceniku odn. po dogovoru.
Cena malim oglasom: Vsaka beseda Din 1* in —50.
Večkratne objave po dogovoru.

Premišljaj ta teden
globokost in resničnost sle-
dečih rekov, citatov in gesel:
„Kdor zaničuje se sam, postlaga
je tujevi peti.“
„Sloga jači, nesloga tlači.“
„Oderi srce, odpri roke, otiraj
bratovske soze!“
„Ni vse zlato, kar se svetli!“
„Svoji k svojim!“
„Kmet je stebel države.“
„Vera v Boga in narodna sloga!“

Kaj smo, koga predstavljamo?

Taka vprašanja dobivamo od mno-
gih strani. Eni nam podtikajo to, drugi
ono likvidirano stranko. Primorani smo
ugotoviti sledeče:

1. Narodna Sloga je popolnoma ne-
odvisen list, veren opazovalec vsega, kar
se godi doma in po svetu. 2. Zaseduje
dogodke, ki so važni za kmeta, obrtnika
in delavca. 3. „Smer“ lista, v kolikor ho-
čejo to gotovi ljudje vedeti za vsako ce-
no, je razvidna iz naših gesel, na katera
so naši čitatelji po vrsti odgovarjali. (Ci-
tajte vestno 1. stran v uvodu lista v do-
sedaj izišlih številkah.) 4. Brez smernic
nismo, kajti v delu nas osokoljujejo ve-
čna verska načela, principi etike in mo-
rale, svetost včasih neizprosne resnice,
blagodejnost vse ponižane boža oče pra-
vice in — ljubezen do naše rodne gaje,
do države, ki je, kakor vsaka oblast —
od Boga. 5. Saranje in mešetarenje s
temi gesli smatramo kot ogibno dema-
gogijo in politično spekulacijo. 6. Ako
kak predjanuarski „klerikalec“ kaj do-
brega stori in predlaga koristne načrte
za skupnost, je naš; ako istovremeni
„liberalce“ nesebično zasleduje iste cilje
in ustvarja nove tekovine v korist skup-
nosti, je naš; ako se kak socialista bo-
ri proti izrastkom nemoralnega kapita-
lizma in občutni bedi širokih slojev v
času, ko si celo „kralji monopolov“ pre-
streljujejo glave, v času ko legije gladu-
jočih kakor svetopisemski Lazar pod bo-
gatinovo mizo hrepenijo za d občinami
človečanske milosti; v času, ko plačejo
bosi in goli, zmruzoči otroci za škorji-

co kruha; v času, ko legije delavcev —
mučencev, teh modernih sužnjev obje-
stnega kapitala s strahom gledajo v bo-
dočnost; v času, ko boben brezsrčnosti
neusmiljeno poje mrtvaško koračnico
pod vislice socialnega pogina, je vsak
socialno misleč človek naš, ker je poleg
bičanega kmeta jedro ustvarjanja teko-
vin za site in presite — parazite, ki nosi-
jo razne zveneče naslove.

— Mnogo nam zamerjajo razni pi-
smarji in prenapeti demagozi, zakaj in
čemu ne napadamo — Nemcev. —

Tudi v narodnostnem vprašanju i-
mamo svoje stališče; ki je strogo ozna-
čeno v besedah: „Pošten Nemec odvaga
100 nepoštenih slovenskih rovarjev!“
Usmiljenja vredni so seveda janičari
(alias nemčurji, posili nemci, nemškutar-
ji). Ako se pristen Nemec zaveda, da je
kot član narodnostne manjšine tudi dru-
žinski član v družini matere Jugoslavije
in po tej zavesti usmerja vse svoje de-
janje in nehanje, je naš, dožim obso-
jamo vsakega rovarja proti jedinstve-
nosti in slogi in naj si je to Slovenec,
Srb, Hrvat ali pa — Nemec. —

Vse te in vsakogar, ki misli sebi, bliž-
njemu, družini, občini in državi poma-
gati, objema „Nardna Sloga“, ki mora
delati tako, ker je drugače zgrešila svoj
cilj in smoter. — Vsi, ki ste teh misli,
ste pozvani v naš krog. Ko pa pride
čas, da minejo vice sedanje duševne,
srčne in gospodarske krize bomo v o-
gnju bridke borbe očiščeni lahko po-
nosno pokazali na lepo legijo zavednih
— slogašev!

♦♦♦♦♦

J. D. — B. — Anri:

Misli ob trpljenju, o smrti in vstajenju Boga - človeka.

(Opomba uredništva: Članek je
bil namenjen za našo velikonočno
številko, a je moral radi mnogo pre-
malega prostora izostati. Ker so v
članku iznesene velike misli prav
posebne vrednosti, ga prinšamo v
celoti, našim „slogašem“ v bodrilo.)
Velik teden ima krasno označbo:

Ni zamanj velik teden, ker je velik po
svojem pomenu za vse človeštvo. Veleb-
na drama, ki se je začela v betlehem-
skem hlevu se dovršuje na Kalvariji s
križanjem Upornika proti Zlobi. . . .
Razpet vrh Kalvarije s prebodenim Sr-
cem in z rokami, pripravljenimi v ob-
jem slehernega grešnika nam kliče Bog
— človek v težki čas: „Ne pozabite
ljudje dostojanstva človekovega!“ Se-
veda je to po svetem izročilu povedal
z drugimi besedami in ko je umiral na
križu za svojo idejo, tedaj je farizejem

dejal: „Pozabili ste na — človeka in nje-
govo dostojanstvo.“ Pa Ga niso razu-
meli, ker jim je v zenitu tedanje srčne
krize povedal: „Dopolnjeno je!“

Takrat, kakor danes! Nad najmanj-
šo zvezdo v ozvezdju vesoljstva, nad
zemljo divja strašna burja. Učenjaki
in pisarji veka sedanjega ji pravijo —
„kriza“. —

Takrat, kakor danes žive med nami
Pilati, Kajfeži, Judeži, Petri, Nikodemi
in — Tomaži. In vladajo svet, govorijo
o miru, a oborožujejo ter pozabljajo,
da ni zamanj tekla kri v zadnjem svetov-
nem klanju, ob vseh socialnih revolu-
cijah, na nešteti bojščih. . . . Dosto-
janstvo človekovo so zavrgli in člove-
štvo razdelili v dva bregova: V privile-
girane prominentne ljudi, — nekake
izbrance družbe, ki je „posedla zemljo“
in v one plache množice teptanih, kate-

re blagruje — Križani, — ker bodo
zemljo posedli. —

Veliki Woodrov Wilson je bil kma-
lu pokopan; velikega Stjepana Radiča
grob ni neznan; cvetje na grobu Aristi-
da Br'anda še ni ovenelo, — a njih ideje,
ki so vredne večnega uveljavljenja? Mr-
zli spomeniki bodo pričali, da so ti mo-
žje in drugi, katerih ideje bodo razčle-
njevali drugi, šibkejši — nekdanji živelj.
Z bombastičnimi frazami so čaščenj in
s tem je „zadoščeno“ dostojanstvu

Bojevali smo se „za vero, dom, ce-
sarja; pozneje smo delali isto z drugo
glasno parolo, a z nič manjšim navdu-
šenjem. — Danes se vprašujemo: Zakaj
in čemu smo trpeli, gladovali, krvaveli?

Zato, da se je na naših najsvetejših
mejah vršil — plebiscit, ki je bil čisto
odveč. Ogabna politika nevojakov je o-
skrunila dostojanstvo človeka — vo-
jaka, ki je sebe dal nesebično na razpo-
lago za življenje na oltarju Domovine. Med-
tem so povsod delili zemlje, ne da bi
vprašali za mnenje njih prebivalcev, ka-
kor da bi ne bili to ljudje po božji po-
dobi z dušo in telesom, lastnega pre-
pričanja z lastno, samoniklo, svojstveno
kulturo. „Močnejši“, od tujcev preve-
ligirani slabiči so si prilastili zemlje
in ž njimi ljudi, ki na njih prebivajo in
danes ga ni izuma človeških možganov,
ni je policijske metode, ki bi je ne po-
klicali v življenje zato, da vsiljujejo pod-
jarmljenim svoj jezik, in, kakor oni bese-
dujejo — svojo „kulturo“. Plakajoča
Benečija, solzeča se Soča, nevoljno Pri-
morje, tožna Gospa Sveta — tam čez
izaro . . . nad 20 slovenskih vasi desno,
levo in krog Radgone, — besni Ukrajin-
ci, prodani Albanci — revni Slovaki v
okrilju Hungariae itd. Zdi se, da smo
kljub političnim škarpam — v vtesnjeni
Jugoslaviji še najbolj srečni, ker v svoji
sentimentalni širokogrudnosti dovolju-
jemo nemškim, madžarskim in la-kim
manjšnam isto kot sebi, otrokom
ene hiše. Ta naša koncilijantnost se on-
stran vseh meja prav nevaležno kvitira.

Kulturne tekovine, pridobitve mo-
derne tehnike, pa naj bo to vlak, avto-
mobil, letalo, brzojav, telefon ali radio
— vse to služi za pletenje policijske mre-

X. T. — Maribor:

Pot do zrelega cilja.

Neustrašeno preko vseh ovir in
predsedkov moramo predvsem dvigniti
smisel do dela in odstraniti vse, kar za-
stavlja pot do tega cilja.

Hočeš, nočeš: današnja družba je
dolžna storiti vse, da dobi vsak delovni
človek delo in za svoje delo zadostno,
človeškemu življenju dostojno plačilo.
Nevzdržno je in ne bo se držalo, da
kopičijo kapitalisti svoja bogastva na ra-
čun delovnih množic, brez katerih ni
gospodarskih dobrin.

Vsaka prva in zadnja delovna moč

že nad malimi. . . . Jetnišnice se polnijo
s političnimi jetniki, ki niso pristaši
„močnih“. Dostojanstvo človekovo je
pogaženo v blato, oskrunjeno do zloči-
na, ponižano v — pasjo moralo!

Kako se naj vrne mir med narode
sveta, ako ne dobi dostojanstvo človeka
sankcijo svoje nedotakljivosti? — Tele-
tvojega bližnjega gori ob topilni peči in
v žerjavu začne teči železo; dostojan-
stveno dobi na dan nekaj drobiža za se
in družino pa zleti na cesto — ker ni
„konjunktura“; dobiček druge vrste
ljudi od privilegirane kaste je v nevar-
nosti. . . .

Ne v naših telesnih, ne v duševnih
dejavcah ni dostojan tva človekovega
več. V svojem bližnjem ne vidimo več
človeka s pravicami, kakor si jih sami
sebi lastimo. . . .

Dvignimo svoja srca k križanemu
Bogu-človeku in se vrnimo k evangeli-
skemu nauku Njegove ljubezni do bliž-
njega! —

Premagali bomo napuh in sebič-
nost, ta dva faktorja, ki ustvarjata go-
spodarsko in srčno krizo. — Razpet na
križu, prožeč celemu svetu svoje prebo-
dene roke v objem, prijateljsko vabeč
vse v Svoje prebodeno Srce, nam pravi:
„Ne pozabite, da ste pred Očetom
vsi enaki!“

Da, da! Na dostojanstvo človeka
smo pozabili! — Misterij trpljenja, smr-
ti in vstajenja Boga-človeka naj nas pre-
rodi v tem samospoznanju: Po tanimo
ljudje, ki politično krilatice o enakosti
in bratstvu in svobodi ne istovetijo s
privilegijami „izbranih“, prominentnih lju-
di, ki menijo, da vedrijo in oblačijo.

Nam ponosnim „slogašem“ se ni
treba skrivati ne za „advokatski frak“ in
ne za „farško kuto“, ker imamo za se-
boj močno legijo onih, ki hočejo z de-
lom, ljubeznijo in požrtvovalnostjo stre-
ti tisto mnogoglavo hidro, ki se zove
vsepovsod — „kriza“.

Mnuli so Velikonočni prazniki: tep-
tani, zasramovani, opljuvani Krist, pred
katerim pokleka ves svet — je vstal od
smrti. Ne obupajte! Bratje in sestre, na
plan! —

♦♦♦♦♦